

Men naar den ærede Minister var borte, og Guvernøren kunde komme til at gaa med det Samme, saa var jo den Betingelse til Stede, under hvilken de Herrer, der danne det store Flertal, aldeles uafhængig af os, ville kunne gjøre med Hensyn til Vestindien, hvad de finde for godt. Jeg staaer med denne Tanke som en Dagttager helt udenfor Situationen og siger, at saaledes seer Folkethinget ud, men jeg siger ikke, at jeg er en Medspiller i denne Historie, thi det er jeg ikke. Naar der kommer et andet Ministerium, vil jeg lige saa vel som nu tage under Overveielse, om man kunde gaa videre i Smøbekommen, end de saglige Grunde tillige; jeg vil stille mig akkurat paa samme Maade som under det nuværende Ministerium. Jeg veed slet ikke Noget om, hvorvidt et muligt relativt Flertals Ministerium kunde tiltale mig og mine Venner saa meget, at vi kunde gaa videre, end Sagens saglige Sammenhæng tilliger, men det maatte skæntes en Overveielse. Sikker er det, at Betingelsen for, at Vestindien kunde faae Penge, var den, jeg nu har fremhævet. Det relative Flertal har ikke sagt, at det ikke vil give Penge — maasse vil det endog saa give mange — men Betingelsen var, at Medlemmerne af dette Flertal fik deres Forhaabninger opfyldte, hvad man dog vistnok burde tage et billigt Hensyn til, da de dog maa siges at være gamle nok. Det, som jeg altsaa tænkte før og bemærkede høit, harmonerer altsaa fuldkommen vel med, hvad vi have sagt i vor Betænkning. Det interesserede mig at høre, at den ærede Minister yttrede, at, selv om det forholdt sig saa, hvad han iøvrigt aldrig havde modtaget, at Arbejdskontrafterne havde samme Retsskyldighed i Fallitboet som Lyendekontrafter hos os, saa o. s. v. Det glæder mig, at jeg har faaet den Udtalelse fra den ærede Minister, thi det fjerner altsaa Uoverensstemmelsen mellem os paa et efter min Mening afgjøvende Hovedpunkt i disse Forhandlinger. Der siges, at Skifteretten vilde være daarlig stillet, selv om Lyendekontrakten kunde kræve, at Dørigheden skaffede dem opfyldte, thi den havde ingen Penge, og de vilde lige saa lidt komme til Stede for den som for Andre. Men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at Forholdet er i denne Henseende væsentlig forskjelligt, enten det er til en Eier, der er overbetynget med Gjæld og maasse allerede har paa sin Øst udkæfede Bureaulaan fra tidligere Aar — der vrimler jo af Restancer, fra ifjor alene indtil et Beløb af 26,000 Dollars, af fra tidligere Aar 78,000 Dollars — men ogsaa sandsynligvis har optaget Laan paa den nu begyndte Øst, den fra 1878—79 — jeg siger, at overfor saadanne Eiere, der ere saa betyngede med Gjæld og formentlig ogsaa med Bureaulaan paa indværende Aars Øst, er man væsentlig forskjellig stillet med Hensyn til Udelsen af Laan end overfor Skifteretten, der indfatter en Admi-

nistrator, og siger, at ikke alene Østen, men hele Eiendommen staaer, trods Prioriteterne, i Pant for, hvad der udredes til Arbejdskontrafternes Opretholdelse o. s. v. Det er den væsentligste Forskjel for den vedkommende Laangiver; thi uanset Prioriteithavernes Ret har den, idet den som Dørighed har laant Penge til de nødvendige Foranstaltninger, under saadanne Betingelser Fortrinsret i hele Eiendommen og ikke alene i Aarets Øst eller i en maasse meget liden Del deraf. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Dplysninger, da skal jeg sige, at jeg der ikke ganske har fristjendt den ærede Minister; jeg sagde, at jeg ikke væsentlig vilde tillægge Ministeren Skylden; Ministeren og Guvernøren fik at dele den, som de bedst kunde. Men naar den ærede Minister mente, at Guvernøren i saa Henseende var uden Skyld, thi hvor i Alverden kunde han tænke, at vi ønskede Dplysninger, saa siger jeg: Hvor vi dog have en forskjellig Opfattelse! thi jeg spørger: Hvor i Alverden kunde Guvernøren lade være med at tænke, at vi krævede alle mulige Dplysninger, og at Ministeren havde Brug for alle mulige Dplysninger til et Folkething, der har Skyld for at spørge saameget. Naar den ærede Minister mener, at det Forhold, hvorledes Staden er fordelt paa Eiendomme og Personer, ingen Betydning havde, forsaavidt man vil drøfte Sagen paa Basis af Ministerens Forlangende om et Laan til Kolonialkassen, da er jeg ganske uenig med den ærede Minister deri. Vi maa nemlig huske paa, at Kolonialkassen staaer som Skyldner af 600,000 Kr., og at den ikke har kunnet opfylde sine Forpligtelse efter Kontrakten og efter Loven. Naar den nu vil bruge Penge, vil det have meget at sige, om den vil bruge Pengene til dem, der have lidt Skade, og om disse ere istand til at betale dem tilbage, eller om den vilde bruge Pengene til dem, der ikke kunde betale dem tilbage, og altsaa foranledige, at Kolonialkassen heller ikke kunde betale dem tilbage. Det er en Selvsølge, at det meget væsentlig betyder og begrundes Ministerens Forslag om Laanet til Kolonialkassen, om der netop havde foreligget saadanne Dplysninger, der nogenlunde kunde tillige os, hvilke Underdebitorer Kolonialkassen fik, naar den blev Statskassens Debitor. I saa Henseende er jeg altsaa ikke enig med den ærede Minister. Jeg forundrede mig overhovedet over, at disse Dplysninger ikke ere komne tilstede; men nu kan jeg forstaa, at den ærede Minister, naar han havde denne Opfattelse af Sagen, heller ikke kunde minde Guvernøren om disse Dplysninger. Jeg har en helt modsat Opfattelse, selv om man gaar ind paa at forhandle Sagen paa Grundlag af Ministerens Forlangende i § 2.

Suel: Den foreliggende Sag ligger jo nu saa uddebateteret for, at det er overordentlig vanskeligt at finde nye Synspunkter, tilmed, da vi